

formere om, at det handler om kristendoms-kundskab – altså kundskab om kristendommen og ikke forkyndelse eller religiøs oplæring – har man meget gode resultater og har stort set ingen problemer. Andre steder, hvor forældrene på forhånd har taget beslutningen, er det ganske vanskeligt.

I øvrigt kan jeg oplyse, at bl.a. Jehovas Vidner har en meget, meget lang tradition for at kræve deres børn fritaget. Det gælder også nogle få andre danske grupper.

Jeg mener selv, at det er meget vigtigt at kende og have kundskab om den kristendom, som har været dannende for en række af danske normer, der kan genfindes i dansk litteratur, dansk film osv. Jeg mener dog ikke, det er et spørgsmål, man behøver at være enig med Dansk Folkeparti i, da jeg mener, det er et alment udbredt synspunkt og derfor ikke noget, som Dansk Folkeparti så at sige kan monopolisere.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nej, men jeg går heller ikke ud fra, at det omvendt er et problem for ministeren at være enig med Dansk Folkeparti. Det lød lidt i den retning i ministerens besvarelse, og jeg synes da, det er en underlig tilgang til et så vigtigt emne.

Men det, der også lå i spørgsmålet, er selvfølgelig specielt vedrørende dem, der kommer her til med en anden religiøs og kulturel baggrund end den danske med henblik på at blive integreret i det danske samfund. Hvis ministeren er enig i, at det er vigtigt, at deres børn lærer kristendommen at kende som grundlaget for det danske samfund, og at vi har at gøre med et fag i folkeskolen, der ikke er forkyndende, men orienterende, altså giver oplysning om, hvad baggrunden er – synes ministeren så ikke, det er en bekymrende udvikling med de forlydender om, at et stigende antal forældre med udenlandsk baggrund beder om at få deres børn fritaget? Vil det ikke svække muligheden for at give de børn det grundlag for den videre færden i det danske samfund, der er nødvendigt for at blive godt integreret? Og kan ministeren ikke se, at det er en bekymrende udvikling, som vi derfor bliver nødt til at forholde os til?

En af mulighederne er selvfølgelig at diskutere, om kristendomsundervisning i kraft af at være et orienteringsfag bør være et fag, man kan blive fritaget for, eller om det bør være et fag, man har pligt til at deltage i, lige så vel som man deltager i historieundervisningen.

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Jeg har ikke noget problem overhovedet med at være enig med Dansk Folkeparti. Jeg ønskede bare at pointere, at jeg tror, det er et så alment synspunkt, at man ikke kan fæstne en særlig partipolitisk observans på det. Men det har jeg overhovedet ikke noget imod, for jeg synes, det er meget vigtigt, at diskussionen rejses.

Så vidt jeg er orienteret, er der ikke nogen undersøgelser, som viser, at stadig flere børn bliver fritaget. Så vidt jeg har forstået, er spørgsmålet opstået, fordi en enkelt skole har været utilfreds med et afslag på at få dispensation fra både fagets navn og fritagelsespligten, og som jeg sagde indledningsvis, er der mange skoler, der har meget gode erfaringer med at få alle børn til at deltage.

Diskussionen om fritagelse eller ikke fritagelse har, efter hvad jeg har fået fortalt, været ført i Danmark helt tilbage fra 1800-tallet, og jeg har svært ved at se, at der ikke er plads til at give det frirum, hvis forældre synes, at det på grund af deres religiøse baggrund er et meget stort problem, at deres børn får de kundskaber. Jeg tror imidlertid, det er meget vigtigt, at vi støtter skolerne i arbejdet med at informere forældrene om, at det er et kundskabsformidlende fag, og at det er et fag, som er vigtigt for kulturforståelsen.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, men nu er sagen vel den, at når ministeren henviser til historien og siger, at der er lang tradition for, at man kan blive fritaget for kristendomsundervisningen, er forhistorien vel også, at det for det første faktisk var et forkyndende fag lang tid tilbage, og at det for det andet var et fag, hvor det i højere grad var interne danske overvejelser, der gjorde, at der var befolkningsgrupper, der gerne ville fritages.

I dag står vi jo med en helt anden problematik. Vi står med et stigende antal børn i den danske folkeskole, som har en anden etnisk oprindelse end dansk og kommer fra en helt anden kultur. Vi står med en kæmpeopgave for at få dem til at fungere i det danske samfund, og hvis vi skal tage den diskussion om, hvordan vi gør det bedst og får de børn integreret bedst i det danske samfund, er ministeren så ikke enig i, at så kræver det faktisk, at de kender kristendommen som grundlaget for det danske samfund, som ministeren også tidligere har været inde på? Og vil det ikke betyde, at vi bliver nødt til at få vendt den udvikling, hvor et stadig stigende